

Seniorfelleskap i Trøndelag

Jan Henrik Parow er formann for Seniortannlegene i Sør-Trøndelag. Foreningen er tilsluttet Pensjonistenes Fellesorganisasjon i Trondheim, og ble dannet for å bevare et tannlegefelleskap for dem som har sluttet i yrket eller er i ferd med å trappe ned.

Det begynte for to år siden, i forbindelse med at NTF innførte kontingent for pensjonistmedlemmer. Nå er de 21 medlemmer, som møtes en gang i måneden til en uformell lunsj.

– Årsaken til at vi begynte med dette er at eldre tannleger, som har vært vant til å ha et tett kollegialt felleskap i alle år, og som er de som har bygget opp NTF til det foreningen er i dag, ofte blir uforankret når de slutter i tannlegeryket. For de fleste er familien primærgruppen, mens venner og kolleger er sekundærgruppen. Det var dette fellesskapet vi ønsket å bevare, og tanken om å danne en forening kom da NTF innførte kontingent for pensjonistmedlemmer. Da var det en del pensjonister som følte seg skviset ut og snytt for en opptjent rettighet. Og Seniortannlegene er fortsatt prinsipielt i mot at pensjonister skal betale kontingent til NTF. De som har vært medlemmer i alle år, har vært det på det premiss at de skulle betale til de var 65, og at de da, etter 35–40 år, hadde gjort opp for seg og kunne være gratismedlemmer etter det. Men ideen om Seniortannlegene baserer seg ikke på misnøyen med en klosset behandling av en gruppe foreningsveteraner. Vi dannet en gruppe fordi vi ønsker å møtes og ha et hyggelig, uformelt, uforpliktende felleskap. Og hos oss er det ingen kontingent, og tillitsvalgte får ingen godtgjørelse, bare gleden av å være sammen med likesinnede.

– Må man være pensjonist for å være medlem?

– Nei, det er ingen forutsetning. Alle

Jan Henrik Parow er formann for Seniortannlegene i Sør-Trøndelag. De har hovedsete i Trondheim, som også har vært Harstadværingsens hjemby i 47 år.

som vil, kan bli medlemmer. Det handler mest om å føle seg som senior. Flere av våre medlemmer jobber fortsatt, men er i nedtrappingsfasen. De kan nyte godt av erfaringene til andre som allerede har avviklet sin praksis. Hos oss kan de lære av andres feil, i stedet for å gjenta dem. Medlemsmassen er en god blanding av kvinner og menn, i alderen 64 til 85, fra offentlig og privat sektor.

– Hva gjør dere når dere møtes?

– Hver første mandag i måneden har vi lunsj i Palmehaven på Hotell Britannia her i Trondheim. Da spiser vi godt og prater hyggelig. Til jul har vi en litt større lunsjsamling, og en gang i året har vi vårt store årsmøte. Og det betyr ikke årsmøtesaker og slike ting, men en stor sosial begivenhet, med opptredener ved egne talenter og krefter i god dugnadsånd. Vi begynner med et stort vorspiel før vi møtes til fest, i Klubselskapet Harmonien. En privat klubb hvor noen av oss er gamle medlemmer. Den er tradisjonelt forbeholdt herrer, men ved enkelte høve har også damer adgang. Det er ikke noen hemmelig klubb, eller noe frimureri, selv om pressen ofte er ute etter oss og vil vite hvorfor ikke damer får være med. Da pleier jeg å si at det kan de godt. Kvinner er bedre egnet til de fleste formål, men da er kanskje ikke «Harmonien» lenger det rette navnet.

– Har dere andre aktiviteter også?

– Ja, i fjor hadde vi en kulturell utflukt, som vi vil gjenta i år. Fordi det var så vellykket. Vi reiste til Sunndalsøra, der de har et amatørfestspill, og hvor de årlig setter opp musikkspillet om Lady Arbuthnot, som mistet sin sønn da hun en kald og stormfull vinternatt skulle frakte ham til Kristiania fordi han var alvorlig syk. Det var en stor opplevelse i fjor, med utrolige og sprudlende bygdekrefter. Ellers har vi ikke funnet på noe annet ennå, men det kommer vi sikkert til å gjøre. Aktivitetsnivå og -karakter er fleksibelt, og basert på medlemmenes innspill og ønsker. Veien blir til mens vi går, som det litt banalt heter. Vi vil gjerne reise litt sammen, og når Nord- og Sør-Trøndelag nå skal slås sammen, må vi i hvert fall nordover, på inspeksjon.

– Har dere fått noen medlemmer fra Nord-Trøndelag ennå?

– Nei ikke foreløpig. Men vi er ikke slått sammen ennå heller. Ellers må jeg si at vi er veldig godt fornøyd med Sør-Trøndelag Tannlegeforening, og det arbeidet som gjøres der for tiden. Vi ønsker ikke å trenge oss på. Og å ha makt er ikke noe mål, men retten og plikten som alle har til å ta del i meningsutvekslinger bør vi ivareta. Vi eldre, delvis skrøpelige, men ennå ikke utgått på dato, representerer en ressurs

man bør dra nytte av. En sjelden gang tenkes det fornuftige tanker i erfarne kretser. Før har man visst å trekke veksler på de eldres rike erfaring, og ikke bare deres pengepung. Å bevare tradisjonene har vært de eldres funksjon i mange samfunn tidligere, og bør bli det igjen.

– Vet du om det er dannet seniorforeninger andre steder?

– Nei, i Norge er det så vidt jeg vet bare oss. Men da vi hadde startet, oppdaget vi at det finnes noe lignende i Sverige, men det er en landsomfattende forening som er sentralt styrt fra Stockholm. – NTF må gjerne gjøre noe tilsvarende. Vi har ikke patent på dette, men synes det er en god idé som andre gjerne kan ta etter, sier Jan Parow før han forsvinner i bystyremøtet. Der møter han fast, i egenskap av å være vararepresentant. Han liker den rollen, og å kunne komme og gå som han vil. Det er slik han utøver tannlegeyrket også for tiden. Som vikar, ved sykdom, hvis det passer seg sånn og han ikke er i Spania. Ikke for det, hvis det kniper veldig, kommer han gjerne hjem fra Spania også han, for å ta i et tak.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi

Tannlegen Tove Nordstad i Fredrikstad (nederst) har strikket på heltid i flere år. Bildene viser noen av hennes seneste kreasjoner. Nordstad ble presentert i Tidendes sommernummer 2001. Nå har hun åpnet skoforretning også. Foto: Erik Hagen

